

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Бургас, 15.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и пети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова

Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
като разглежда докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско дело № 20252000500124 по описа за 2025 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК .

Постъпила е въззивна жалба от Т. А. С., чрез нейната майка и законен представител А. С. Й., чрез процесуален представител адв.Г. против решение № 29/20.01.2025г, постановено по гр.д.№ 2014/2021г по описа на Бургаския окръжен съд, с което е отхвърлен искът на въззивницата против УМБАЛ „ Дева Мария“ ЕООД, Б. Й. В. и П. Д. Ч. да бъдат осъдени ответниците да заплатят солидарно сумата 120 000лв, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие на некачествено лечение на вродена луксация на тазобедрена става вляво, довела до гнойна рана , фистула и последващ остеомиелит, както и сумата 925,60лв , частичен иск от общо 2425,60лв, обезщетение за претърпени имуществени вреди, мораторна лихва върху сумата от 120 000лв от 05.09.2015г до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху претендираните суми от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане. Обжалваното решение е оспорено като неправилно. Съдът не е съобразил претърпените болки и страдания от въззивницата, вкл. емоционално негативните душевни състояния, които и до настоящия момент търпи. От изслушаните свидетелски показания е установено, че детето е било подмятано по болници 4 години, вземало е антибактериални лекарства, имало е незарастваща рана, която впоследствие е прераснала в остеомиелит. Не е обсъдено от съда обстоятелството, че въззивницата е била приета в УМБАЛ „Дева Мария“ с диагноза „ флегмон“,

която е едно от най-тежките медицински състояния. Друго обстоятелство, което не е обсъдено е, че по повод медицинската интервенция на 18.05.2016г не е била взета микробиология. Незавършването на това действие е поставило в риск установяването на точния причинител и предприемането на допълнителни мерки, за да се прекъсне възпалението. По мнението на експерта, назначен по делото, детето е следвало да бъде насочено към специализирана клиника „Проф.Бойчо Бойчев“ в София, което се случило едва на 08.08.2019г, 3 години след настъпване на усложнението на медицинското му състояние. В този смисъл счита, че ответника МБАЛ „Дева Мария“ и лекарските екипи са нарушили конкретна правна норма досежно извършването на медицинска дейност или добрите медицински практики. Невземането на микробиология с цел да се изолира причинителя на инфекцията грубо нарушава изискванията на клиничната пътека. Счита, че платената от майката сума за операцията неправилно е оценена като ирелевантна, което е обидна конотация от страна на съда. Следва да се вземат предвид и показанията на личния лекар на детето, който е забелязал, че раната е загноила 40 дни след изписването и, че има нужда от сериозна медицинска намеса, въпреки посоченото в амбулаторния лист при изписването, че раната е заздравяла и няма наличие на възпалителен процес. Не е обсъдено от съда и установеното при изписване на детето, че при свалянето на гипса раната е била леко инфектирана, подута, в този смисъл са данните от заключението на назначената експертиза. Счита, че от събраните гласни доказателства е установено както интензитета на болките и страданията на детето, така и полаганите добри грижи за обслужването му. Хигиената при смяната на превръзките, грижата за прием на назначените лекарства и вниманието към детето според въззивницата са безспорно установени. Счита, че по делото е установено, че претърпените страдания от детето са причинени от професионално неправилни действия или бездействия или съвкупност от такива на лекарите, посочени като ответници, които са били в нарушение на правилата, регламентиращи дължимото поведение на медицинските специалисти. Моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да бъдат уважени предявените иски и да се присъди адв.възнаграждение съгласно чл.38,ал.2 ЗАДв.

По делото е постъпил отговор от УМБАЛ“ Дева Мария“ ЕООД, чрез адв.К., в който жалбата е оспорена като неоснователна. Счита, че решението е правилно и законосъобразно, обсъдени са всички събрани по делото доказателства. Съдът е допуснал всички относими и допустими доказателства – назначени са експертизи, разпитани са свидетели, приобщени са писмени доказателства. Правилно съдът е преценил, че липсва пряка причинно-следствена връзка между действията на лекуващите лекари и твърдения вредоносен резултат. Не е установена такава между първата оперативна интервенция и настъпилите впоследствие усложнения. Оспорва се твърдението, че не е извършено микробиологично изследване на детето, от което са настъпили последващите вреди. Не е установено деяние на лекуващите лекари, което да е противоправно, изразяващо се в нарушение на императивна правна норма. Отговорността на лечебното заведение е обективна

и намира правно основание в чл.49 ЗЗД.Тя е обусловена от отговорността на лекаря, чието поведение е довело до увреждането. Не е установено в тази връзка действие или бездействие на лекар, работещ в болницата, което да е довело до причиняване на твърдяната вреда. Счита, че твърденията във въззивната жалба относно настъпилата инфекция, представляват изменение на основанието на претенцията / въвеждане на нови обстоятелства/, което определя за недопустимо.Разпитът на свидетелите цели да се установят важни факти, свързани с третиране на раната в извънболнични условия и при този разпит не е проявено неуважително отношение към свидетелите. Моли да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят разноските.

Постъпил е отговор от адв.Р.К., процесуален представител на въззиваемия Б. В., в който жалбата е оспорена като неоснователна. В нея не е посочена материална или процесуална норма , на която решението да противоречи. Счита, че по делото е установено, че болките и страданията, описани в медицинската документация в резултат на възпалителния процес 9 месеца след операцията, нямат връзка с нея. В тази връзка в отговора се анализират събраните гласни и писмени доказателства.Счита, че във въззивната жалба се навеждат нови твърдения, незааявени в първа инстанция-такова е твърдението, че при втората интервенцията на детето не взета микробиология, което следва да се направи съгласно клинична пътека 198. Намира тези възражения за преклудирани. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено и да се присъдят разноските във въззивното производство.

Постъпил е отговор от адв.К. и адв.С., процесуални представители на П. Ч., в който жалбата е оспорена като неоснователна.По делото не е установено от събраните доказателства ,че по време на оперативната интервенция на 31.08.2015г е допуснато поведение на въззиваемия- действие или бездействие, с което да са нарушени медицински правила и практики, което да води до окачествяването му като противоправно. Всички събрани по делото доказателства изключват такава противоправност. Установено е от вещите лица, че операцията през м.август 2015г е извършена по всички правила на „оперативното изкуство“ и, ако е допуснато вътреоперативно замърсяване или инфектиране, последствията биха били „гноен коксит“ ,а не остеомиелит. Не е доказана причинно-следствена връзка между извършената операция и развитото се възпалително заболяване, източник на болките и страданията на детето.Вещите лица също така са заявили, че остеомиелитът, констатиран на доста късен етап след операцията, не би могло да се развие с такъв бавен темп и източник на това заболяване могат да бъдат всякакви възпалителни процеси в човешкото тяло- тонзилити, възпаления на горните дихателни пътища или удари.Счита, че във въззивната жалба е направен опит да бъде изменено основанието на иска като се добавят нови факти , източник на отговорност на ответниците – последващо второ хоспитализиране на детето през следващата година. Подобно изменение е недопустимо.Моли да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят направените разноски.

Постъпил е отговор и от третото лице –помагач – ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“, които също е оспорена като неоснователна

подадената въззивна жалба. Не е установено от ищцата, че вредите, понесени от нея са причинени във връзка или по повод на оперативната интервенция за регулиране на вродена луксация на бедро, извършена в УМБАЛ „ Дева Мария“. Не е доказано също така, че вследствие на оперативната интервенция е причинена инфекция, защото от приложената медицинска документация е установено, че ищцата е изписана от болницата с подобрение и без констатирани възпалителни процеси, които, ако беше настъпило възпаление биха дали изключително тежка и динамична клинична картина – коксит. Не е установено болничното заведение и по-конкретно лекуващият екип да е нарушил медицински стандарти и правила. Оспорва се заявеното във въззивната жалба ,че съдът не е обсъдил в мотивите си хоспитализацията през 2016г. Съдът е обсъдил това пролежаване и при него не е установено наличие на гной в подутината, която да бъде обект на микробиологично изследване. Именно това микробиологично изследване , което е нововъведен факт, е основание за наличие на медицински деликт. Вследствие на двете пролежавания в болнични заведения в гр. Сливен на ищцата е поставена диагноза остеомиелит, като независимо от проведеното лечение с антибиотици се е наложило да бъде оперирана в ортопедична клиника в София. При тези пролежавания се описва наличие на гноевиден секрет , които е изследван микробиологично, но въпреки лечението е дало рецидив. Счита, че остеомиелитът е усложнение, насложило се и обусловено от недобра здравна грижа и вирусни инфекции , които са били с постоянен характер при ищцата, поради липса на имунизации. Състоянието при тези хоспитализации се явява различно и несвързано с предходни действия , извършени от ответниците. Счита, че в случая не са налице основания за ангажиране на отговорността на лекарите и лечебното заведение поради липса на нарушение на нормативни или практически правила за диагностициране и лечение. Моли да се потвърди обжалваното решение.

Предявени са обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.45 ЗЗД, вр.чл.49 ЗЗД, чл.51 ЗЗД и чл.52 ЗЗД.

Ищцата Т. А. С., действаща чрез майката и законен представител А. Й. е предявила иски за солидарно осъждане на ответниците Б. В., П. Ч. и УМБАЛ „Дева Мария“ да заплатят обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 925,60лв/частичен иск от общо 2425,60лв/ и 120 000лв, обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на некачествено лечение на вродена луксация на тазобедрена става вляво, довела до гнойна рана, фистула и последващ остеомиелит. В обстоятелствената част на исковата молба се твърди, че ищцата е претърпяла планова операция за лечение на вродена луксация на тазобедрена става на 31.08.2015г, извършена от ответниците В. и Ч. в УМБАЛ „ Дева Мария“. Изписана е от болницата на 05.09.2015г без усложнения. На контролен преглед на 29.09.2015г е свалена гипсовата имобилизация и при това се установило, че раната е започнала да събира гной. На 18.05.2016г ищцата постъпва повторно в МБАЛ „Дева Мария“, с диагноза : неуточнено усложнение, свързано с вътрешно ортопедични протезни устройства, снет е локален статус на детето – оток, хиперемия, болки и данни за флуктоация в дисталния полюс

на оперативната рана от операция, проведена 9 месеца по-рано. Извършена е оперативна интервенция, при която е направена фасциотомия, отстранени за некротични материи, извършен е обилен лаваж, поставен е дренаж и стерилна превръзка. На 24.10.2016 г детето постъпва в МБАЛ "Хаджи Димитър" в Сливен, където е установено наличие на две фистули с гноевидна секреция, отново е извършена оперативна интервенция, при която е извършена резекция на фистулите и дебридман. На 20.02.2017 г последва ново влизане в болницата в Сливен, с поставена диагноза –остеомиелит. Направена е операция, при която е извършено разширение на фистулата, кюртаж и дебридман. Последното приемане в болница е станало на 08.08.2019 г в СБАЛО "Проф.Б.Бойчев" – София. С решение на ТЕЛК от 25.02.2016 г е определено 50% трайна намалена трудоспособност за срок от една година поради общо заболяване –вродена луксация на тазобедрена става с незавършен етап на лечението. Твърди се, че вследствие неправилното лечение на вродена луксация на тазобедрена става ишцата е получила вътрешно костна инфекция – загнояване на оперативната рана, от което търпи и ще търпи и занапред болки и страдания с изключителен интензитет от датата на изписване от болницата и до момента на предявяване на искове. Гнойната рана създава неудобства на ишцата – дете на 1 година, причинява болки, съпътствани с повишаване телесната температура. Раната налага третиране с медикаменти за сваляне на температурата, промивки и превръзки. След установяване на гнойния процес и настъпилото усложнение след отстраняване на гипсовата имобилизация на 30.09.2015 г болницата не предприема нужните действия, за да облекчи състоянието на ишцата, причинено в хода на операцията. Освен това болницата е изисквала заплащане на операцията от 18.05.2016 г за изчистване на гнойната рана. При допълнителното лечение майката е заплатила разходи, включващи медикаменти и медицински консумативи в общ размер от 2425,60 лв, включващи 885,60 лв за услуги в УМБАЛ „Дева Мария“; 40 лв – копие от диск с образно изследване; 1000 лв – за стерилни марли, превръзки и дезинфектиращи вещества; 500 лв за антибиотици и лекарства за понижаване на температура. Претендира се солидарно осъждане на ответниците да заплатят исквите суми.

По делото е постъпил отговор от УМБАЛ „Дева Мария“, в който искът е оспорен като недопустим, тъй като деликтът е настъпил през 2015 г, а искът е предявен след изтичане на 5 годишния давностен срок. Претенциите са оспорени и по същество. Твърди се, че тъй като се касае за вродена луксация на тазобедрена става, тя следва да се диагностицира до 5-тия месец на детето, когато е възможно консервативно лечение. При ишцата не е извършена ранна диагностика, което е наложило оперативна намеса чрез кръвна репозиция на ТБС, което е единствено възможният начин на лечение в случая. Твърди се, че извършената операция е успешна и видно от медицинската документация е последвал гладък постоперативен период. Ходът на заболяването е нормален, без настъпили усложнения, детето е било в добро общо състояние, без температура. Оспорено е твърдението в исквата молба, че при сваляне на гипсовата имобилизация било установено, че

раната събира гной. В медицинската документация за прегледа не е описано да е налице отклонение, нормално е при сваляне на гипса да има зачервяване и наличие на корусти, които се третират в домашни условия при спазване на септика и антисептика и отшумяват за 3 до 5 дни. Соча се, че ако са били налични проблеми, вследствие на операцията на ТБС, те щяха да намерят проявление в доста по-кратък период и щеше да е налице отразяване в мед. документация. Липсата на гнойна рана на крака се установява и от констатациите в Експертно решение № 969 от 25.02.2016г, в което е посочено, че оперативният цикатрикс е зараснал първично. Оспорена е причинно – следствената връзка между операцията на ТБС и възникналото възпаление на бедрената кост. По отношение на претенцията за имуществени вреди се посочва, че сумата от 885лв, за втората извършена интервенция не е платена от ищцата до момента, а по отношение на останалите суми не са ангажирани доказателства, че са реално сторени такива разходи за лечението на детето.

В отговора на ответника Б. В. претенциите също са оспорени като погасени по давност. Соча се, че в исковата молба не е конкретизирано с кои конкретни действия, извършени в разрез с компетентната професионална практика са довели до увредата. Няма доказателства и твърдения в какво се изразява неправилното лечение на вродена луксация на ТБС и неспазване на медицинските изисквания. По делото няма доказателства да регистрирани вътреболнични инфекции, нито по време на оперативната интервенция, нито преди, нито след това. Нормативната уредба предвижда краен срок, в който се проявяват инфекциите на хирургичното място, а първичните белези на възпаление са описани в медицинската документация за първи път 9 месеца след проведената операция. Поддържа се, че до датата на хоспитализацията, независимо от влошаването на състоянието на детето, майката не е предприела действия за неговата диагностика и консервативно лечение. Предприетата оперативна интервенция е била наложителна, за да не остане детето инвалид и е проведена успешно, видно от ангажираните писмени доказателства. Постоперативният период е преминал гладко и няма данни за отклонение от нормата. Оспорено е твърдението, че на 30.09.2015г е била налична гнойна рана – такъв възпалителен процес не е описан в медицинската документация от 29.09.2015г. Белези на възпаление са описани за първи път при приемането на детето на 18.05.2016г и са ограничени локално в дисталния полюс на цикатрикса. От консултацията с педиатър е констатирано вродено общо състояние на детето, с влажна кашлица, гърло хиперемизирано, изострено везикуларно дишане, като се сочи, че връзката между респираторните и костно-ставните инфекции е позната на медицината. От представената медицинска документация за пролежаванията в МБАЛ в Сливен не е датираната констатираната фистула след операция на ТБС. Соча се, че оперативната инфекция е характерна за ранния постоперативен период и е свързана с периферно или постоперативно компрометиране на асептиката. Оспорен е и искът за заплащане на имуществени вреди.

В отговора на ответника Ч. исковите претенции също са оспорени като неоснователни. Оспорено е искането за солидарно осъждане на ответниците, тъй като няма нито законово, нито договорно основание за това. Не се оспорва

наличието на трудови правоотношения с ответника УМБАЛ „Дева Мария“.Твърди се, че извършената операция е с висок професионализъм и максимален медицински капацитет, а последвалите негативни обстоятелства се дължат изцяло на безотговорното поведение на родителя, който не е следвал по никакъв начин следоперативното правилно поведение за възстановяване на детето. Не са провеждани профилактични прегледи след операцията и са неверни твърденията, че развитието на инфекцията е причинено от първата операция, а не от липсата на последващи грижи и от следващите операции. Родителят не е оказал необходими грижи и за установяване на заболяването до 5 –тия месец след раждането, когато лечението е консервативно.

С атакуваното решение предявените искове са отхвърлени изцяло. Съдът е изложил мотиви, че на база приетото заключение на тройната СМЕ е установено, че диагнозата е поставена на 18 –месечна възраст на детето. При изписване от болницата след първата операция вещите лица сочат, че няма данни за свръхранна инфекция. При сваляне на гипса майката е съобщила за секретиреща рана, но в Експертното заключение на ТЕЛК от 25.02.2016г не е установено да има възпалителен процес.За първи път усложнения са установени при преглед на 18.05.2016г. Според съда няма доказателства между тези усложнения, настъпили след 9 месеца и операцията от 31.08.2015г да е налице причинно-следствена връзка. И двете приети заключения на СМЕ са в смисъл, че първоначалната операция е проведена успешно и изцяло е постигнала целта си.Не е доказано от ищцовата страна нарушение на конкретна правна норма относно извършване на медицинската дейност или нарушение на добри медицински практики. Приел е, че, ако при операцията се е стигнало до бактериално замърсяване би се развил гноен постоперативен коксит, което заболяване води до рязко влошаване на състоянието, висок фебрилитет и опасност от развиване на сепсис.По делото няма доказателства за развитие на такова заболяване. От друга страна установеното заболяване – остеомиелит може да се причини от местни огнища, най-често възпаление на дихателните пътища, носоглътката, тонзилите и носните кухини.Налице са доказателства за чести оплаквания на ищцата от подобни заболявания, установени и от показанията на личния й лекар. Отхвърлянето на исковете против двамата ответници – физически лица обосновава и неоснователността им против лечебното заведение.

При служебната проверка на атакуваното решение не се установиха пороци, водещи до нищожност или недопустимост на акта.По правилността съдът е ограничен от посоченото в жалбата – чл.269 ГПК.

Не се спори между страните, че на 31.08.2015г в УМБАЛ „ Дева Мария“ на ищцата е проведено оперативно лечение на вродена луксация на ТБС, като операцията е извършена от ответниците Б. В. и П. Ч.. Детето е изписано от болницата на 05.09.2015г, без настъпили усложнения, без смущения в циркулацията, афебрилна, с препоръки да не стъпва на крайника-видно от представената епикриза. Не се спори също така относно последвалите хоспитализации – на 18.05.2016г в УМБАЛ“Дева Мария“ с

диагноза – неуточнено усложнение , свързано с вътрешни ортопедични протезни устройства, импланти и транспланти. В анамнезата, снета от майката е посочено, че е налице подутина, зачервяване и болка в дисталния полюс на оперативната рана, след операция на ТБС преди 9 месеца.Констатирано е изострено вез. дишане, без хрипове. Последвали са две хоспитализации в МБАЛ „Хаджи Димитър“ Сливен – на 24.10.2016г и 20.02.2017г, с диагноза : остеомиелит. Последната хоспитализация е на 08.0.2019г в УСБАЛО „ Проф.Б.Бойчев“ в София , с диагноза: остеомиелит, при което е извършена оперативна интервенция: частична остеотомия –бедро.

Основният спорен въпрос по делото е наличието на причинно – следствена връзка между проведената в УМБАЛ „Дева Мария“ операция на ТБС на 31.08.2015г от двамата ответници -физически лица и настъпилото впоследствие през годините усложнение – заболяването остеомиелит. От неоспореното заключение на трайната СМЕ се установява, че няма данни за развитие на свръхранна инфекция непосредствено след оперативната интервенция, дължаща се на интраоперативна контаминация /замърсяване с инфекциозен причинител/. Няма данни за нарушение на мерките за безопасност и хигиена в оперативната зала по време на операцията.По отношение на твърденията на ищцата, че при сваляне на гипсовата имобилизация е разкрита гнойна рана, вещите лица заявяват, че това е информация, дадена от майката на детето. На база на Експертно решение на ТЕЛК от 25.02.2015г, в което записано, че оперативният цикатрикс е зараснал първично и не е описан локален възпалителен процес или провеждано лечение на такъв , вещите лица приемат, че се касае за повърхностната рана при сваляне на гипса около или върху цикатрикса, в резултат на носенето на гипса, която е зараснала без усложнения.Вещите лица също така в заключението си посочват, че от медицинската документация не се установява интраоперативно инфектиране на тъканите и развитие на гноен коксит или остеомиелит вследствие на операцията.Клиничното протичане също не потвърждава развитието на такава инфекция периперативно. Разпитан като свидетел е и д-р М., който е свалил гипсовата имобилизация на 29.09.2025г.Свидетелят заявява, че при прегледа е установил спокойна оперативна рана, без симптоми на постоперативно възпаление.Доказателства, които да подкрепят твърденията на ищцовата страна, че към 29.09.2015г е било налице гнойно възпаление на оперативната рана липсват. В показанията си личният лекар на детето д-р Л. заявява, че на 07.10.2025г детето е доведено при нея и тя е констатирала „загнояване „ на раната, като е издала направление за хирург.Това се установява и от справката от РЗОК –Бургас за отчетени и заплатени от касата прегледи на детето/л.41 от първоинстанционното дело/.На тази дата е бил извършен преглед от хирург – д-р К.. Посочената в справката диагноза е „Други уточнени локални инфекции на кожата и подкожната тъкан“, няма данни за възпаление на костта или ставата.Няма данни да е предприето някакво лечение. Не е установено по делото също така тази инфекция на кожата да е във връзка с извършеното оперативно лечение на 31.08.2015г .

От амбулаторен лист № 000850 от 18.05.2016г, представен по делото,

се установява, че на тази дата детето е заведено на преглед в УМБАЛ „Дева Мария“, като майката е съобщила при сваляне на анамнезата, че от пет дни е забелязала подутина в областта на десен глутеус, около цикатрикса, която била болезнена. При така снетата анамнеза може да се направи извод, че подутината датира от 13 май 2016 г, не би могло да се приеме, че тя се дължи на операция от 31.08.2015г или от 29.09.2015г, когато е свалена гипсовата имобилизация, с оглед големият период от време изминал между двете хоспитализации. Лекарят д-р Б. е констатирал, че е налице затопляне, зачервяване и подуване в дисталния/ далечния/ полюс на цикатрикса, слабо болезнено. Детето е насочено към хоспитализация в болницата, където е постъпило на същата дата. Извършена е консултация с педиатър, който е констатирал увредено общо състояние на детето, с влажна кашлица, гърло леко хиперемиирано-л.100 от гр.д.№ 133/2021г на ОС – Сливен. Извършена е оперативна намеса – извършен е разрез по хода на подутината, отстранени са некротични материи, лаваж и е поставен дрен. Вещите лица от тройната СМЕ посочват, че при тази операция не са отразени данни в медицинската документация за гнойна колекция в мястото на подутината, а само за некротични материи, които представляват реакция на тъканите около нерезорбируеми вътрешни конци, които образуват гранулом тип “чуждо тяло“. Детето е било изписано в добро общо състояние, без температура и без циркулационни смущения.

Следващите две хоспитализации са в болница в Сливен, като при втората, на 24.10.2016г г е поставена с диагноза „остеомиелит“. В заключението си вещите лица от тройната СМЕ посочват, че до повторното приемане в УМБАЛ „ Дева Мария“ през м. май 2016г не е имало показания за оперативно или медикаментозно лечение. Установените белези на възпаление на 18.05.2016г – подутина с флукуация е индикация за хоспитализиране, като процесът е дистално от ставата и няма комуникация с нея / заключение на тройната СМЕ на стр.18/. От заключението на експертиза също така се установява, че ако ставата е бактериално замърсена по време на операцията би се развил остър гноен коксит с бърза прогресия на оплакванията, рязко влошаване на общото състояние, висок фебрилитет и опасност от сепсис, като такова усложнение не е констатирано. От друга страна, остеомиелитът засяга костта с развитие на възпалителна реакция или абцеси в нея. Тя може да настъпи по еднороден /кръвен/ път или при открити травми чрез външна контаминация. Най-честите местни огнища, от които може да се получи остеомиелит според вещите лица са възпаление на дихателните пътища, носоглътката, тонзилите, носните кухини. От показанията на личния лекар на детето е видно, че детето често е страдало от бронхити, хрема, болно гърло. При интраоперативна инфекция първите симптоми на острия остеомиелит се проявяват в рамките на няколко дни – оток, болка, висока температура, ексудация от оперативната рана. Вещите лица са категорични, че няма клинична проява на такава инфекция постоперативно.

Що се отнася до твърдението в жалбата, че не е обсъдено от съда и установеното при изписване на детето, че при свалянето на гипса раната е

била леко инфектирана, подута и в този смисъл са данните от заключението на назначената експертиза следва да се посочи ,че такива изводи в заключението на тройната експертиза липсват.На стр.3 от заключението на вещите лица липсва подобна констатация- вещите лица са цитирали твърденията в исковата молба, а не се касае за техни лични заключения.

За да бъде уважен иска по чл.45 ЗЗД следва да се установят всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане- деяние /действие или бездействие/, противоправност, вреда, причинна връзка между деянието и вредата и вина. Законът възлага тежестта на доказване на ищеца на всички тези елементи, с изключение на вината, която се предполага – чл.45,ал.2 ЗЗД. В случая не са доказани елементите на непозволеното увреждане – не е установено от събраните по делото доказателства противоправно деяние / действие или бездействие / на ответниците - физически лица при извършената операция на ТБС на 31.08.2015г - не е установено нарушение на нормативни правила и добри медицински практики при извършване на операцията на вродена луксация на ТБС на 31.08.2025г.Не е установена и причинно-следствена връзка между извършената операция и настъпилите вреди – усложнения в здравословното състояние на детето-остеомиелит.Безспорно се установи, че такова усложнение е констатирано едва при хоспитализацията на детето в МБАЛ „Хаджи Димитър“ Сливен на 24.10.2016г, т.е. 14 месеца след изписване от болницата след операцията на ТБС. Изрично вещите лица от тройната експертиза посочват,че при интраоперативна инфекция първите симптоми на острия остеомиелит се проявяват в рамките на няколко дни. Дори да се приеме, че такова усложнение е налице при хоспитализацията през м.май 2016г, то от оперативната намеса за изминали 9 месеца. Отделно, остеомиелитът е заболяване на костта, а не тазобедрената става, като при евентуална инфекция след операцията на ТБС на 31.08.2015г би се развил коксит. Най –честата причина за развитие на остеомиелит, както е посочено в заключението на вещите лица, е възпаления в дихателни пътища, носоглътката, тонзилите и носните кухини, от които детето често е страдало. Поради това предявените искове против ответниците – физически лица и възложителя на работата по чл.49 ЗЗД за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди са недоказани и поради това неоснователни.

По възраженията в жалбата: твърди се, че съдът не обсъдил обстоятелство, че при медицинската интервенция на 18.05.2016г не е взета микробиология, нещо което е следвало да се направи съобразно предвиденото по клиничната пътека. Вещото лице М. при разпита си пред съда действително посочва, че няма данни да е извършено микробиологично изследване при приема в болницата на 18.05.2016г. Следва обаче да се посочи, че такива твърдения в исковата молба, а и в цялото първоинстанционно производство не са наведени от страна на ищцата. Всички вреди, обезщетяването на които се претендира, се твърди че произтичат от извършената на 31.08.2015г операция на вродена луксация на тазобедрена става и от това, че при свалянето на гипсовата имобилизация, при констатирана гной в раната, не са взети мерки /последното не е доказано по

делото/. Не се твърди, че са настъпили вреди вследствие на неправилно проведено лечение и оперативна намеса, извършената при хоспитализацията на 18.05.2016г и по-конкретно от липсата на микробиологично изследване. Нови фактически твърдения не могат да се въвеждат във въззивното производство за първи път - чл.266, ал.1 ГПК. Освен това, твърдението в жалбата, че усложнението – флегмон, е настъпило вследствие на първичната операция на ТБС не е доказано по делото, както бе посочено по-горе.

Що се отнася до преживените болки и страдания от детето в рамките на 4 години, през които е влизало периодично в болници и подлагано на оперативни интервенции, то безспорно такива са били налице, като без абсолютно никакво значение е неговият етнически произход. Но, за да бъдат уважени предявените искове против ответниците следва да бъде установена причинно-следствената връзка между техни действия и бездействия и настъпването на тези вреди. Такава, както бе посочено, не е установена по делото.

С оглед на гореизложеното съдът намира въззивната жалба за неоснователна, а решението следва да се потвърди с горните мотиви.

По разноските: с оглед изхода от спора на процесуалния представител на ищцата, защитавал я по реда на чл.38, ал.2 ЗАДВ не се дължи възнаграждение. Дължат се разноски на процесуалните представители на въззиваемите страни. На въззиваемия П. Ч. се дължат разноски в размер на 5000лв, адв.възнаграждение, за които има доказателства, че са реално сторени – в договора за правна защита и съдействие е посочено, че сумата е платена в брой. На въззиваемия Б. В. не следва да се присъждат разноски в размер на 3000лв, адв.възнаграждение, тъй като в договора за правна защита и съдействие е посочено, че е уговорено възнаграждение в такъв размер, но няма доказателства то да е платено – посочено е, че е платено по сметка, но не са представени доказателства за това.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 29/20.01.2025г, постановено по гр.д.№ 2014/2021г по описа на Бургаския окръжен съд .

ОСЪЖДА Т. А. С., чрез нейната майка и законен представител А. С. Й., ЕГН ***** от гр.К., кв.И., 125 да заплати на П. Д. Ч. сумата 5000 /пет хиляди/лв, представляващи разноски във въззивното производство.

Оставя без уважение искането на Б. Й. В. за присъждане на разноски във въззивното производство.

Решението е постановено при участие на трето лице- помагач ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____